

Salmer: Lem 9.00

807 Den lange lyse sommerdag, 522 Nåden er (mel: Martin Malmquist), 518 På Guds nåde (mel. Herrnhut), 523 Min nåde er dig nok (mel. Winding)

Rødning 10.30: 807 Den lange lyse sommerdag, 691 Loven er et helligt bud, 522 Nåden er (mel: Martin Malmquist), 518 På Guds nåde (mel. Herrnhut), Nadver: 849 Igen berørt, 523 Min nåde er dig nok (mel. Winding)

Tekster: *2 Mos 20,1-17, Rom 3,23-28, Matt 19,16-26*

Det er sjovt, at når man læser Matthæusevangeliet, så er det som om Himmeriget, Guds rige, evigt liv og frelse bare kan bruges i flæng, var der en, der sagde forleden. Og det er vist rigtigt. Det er det samme der tales om, når den rige, unge mand, vi hører om, spørger hvordan, man kan få evigt liv, og Jesus siden taler til sine disciple om, hvor svært det er for den, der er rig at komme ind i himmeriget, og disciplene derefter forfærdede spørger, hvem der så kan blive frelst. Det er fuldstændig det samme, der tales om. Det viser dagens evangelium. Spørgsmålet er så bare, hvad er det i grunden, der tales om med disse udtryk? Hvad skal vi forstå ved evigt liv, frelse, himmerige? Hvad er det for en virkelighed, disse udtryk dækker over?

Det er åbenbart ikke sådan lige til at forklare. I alt fald taler Jesus normalt om det i lignelser. Og så kan han sige, at himmeriget ligner en mand der tilsår sin mark, hvorefter hans uven drysser ukrudtsfrø

i marken og for ikke at ødelægge det, han selv har sået, finder bonden sig i at ukrudtet vokser op sammen med kornet. Eller han kan sige at himmeriget ligner noget meget småt som et sennepsfrø eller en lille klat surdej, der kan vokse sig meget stort og komme til at fylde det hele. På den måde taler Jesus om evigt liv/frelse/himmerige som noget der ganske vist er truet og svagt, men samtidig er noget dynamisk, der trodser den modstand, det udsættes for, og overvinder den. Men så er der også en anden gruppe lignelser, hvor Jesus sammenligner himmeriget med en bryllupsfest, hvor det gælder om at kende den rette tid og de rette betingelser for at være med.

Når man lægger disse lignelser, hvor Jesus viser glimt af, hvad ordene himmerige/frelse/evigt liv dækker, ved siden af hinanden, så ser det ud som om, den virkelighed, Jesus taler om på én gang er det liv han selv og disciplene lever, mens de går rundt på Palæstinas veje og stier og samtidig et liv som findes i en helt anden dimension, som ikke en gang er blevet til virkelighed endnu. Sådant er det jo i den fortælling, vi har for os i dag. Den rige, unge mand vil have Jesus svar på, hvordan han kan få evigt liv. Jesus henviser i første omgang til det svar, der gives af jødedommen, der er deres fælles religiøse ståsted: hold moselovens bud. De er vejen til livet! Men da manden ikke lader sig spise af med det svar, siger Jesus: sælg alt, hvad du har, giv det til de fattige, og kom og følg mig!

Evigt liv og liv sammen med Jesus er det samme. Frelse og liv sammen med Jesus er det samme. Himmerige og liv sammen med Jesus er det samme.

Men hvorfor skal det være så svært at leve sammen med Jesus? Hvorfor skal den rige skille sig af med sin rigdom for at leve sammen med Jesus? Og hvorfor skal den gifte forlade sin ægtefælle og sine børn for at leve sammen med Jesus? Hvorfor skal man forlade sin jord og ejendom for at leve sammen med Jesus? Hvorfor skal man forlade det og dem man holder af for at leve sammen med Jesus?

Svaret må være, at det, der adskiller livet sammen med Jesus og livet i Guds rige fra det liv, vi ellers kender og lever, det er, at sammen med Jesus findes der ikke nogen privilegier og forrettigheder.

Livet i verden i verden er struktureret af frygt for døden og bestræbelser på at undgå døden. Jeg kender ingen, der har udtrykt det bedre og klarere end Johs. V. Jensen i det mytiske værk "Den lange Rejse", hvor han skildrer urtidsmenneskene, som om natten klumper sig sammen. Inderst i menneskeklumpen er de stærkeste, der bruger deres kræfter på at skubbe de svagere til side. Yderst i klumpen er de svageste, som ikke har kræfter til at møve sig ind mellem de andre. Og når der så kommer et rovdyr om natten, snupper det en af de yderste, mens de inderste overlever. Sådan er livet i verden i al sin enkelthed. Derfor samler vi rigdom og ejendom, derfor holder vi sammen i familier. Derfor sætter vi grænser. Og derfor vil vi ikke tage imod al verdens flygtninge. For døden lurker ude i mørket og uden nogen eller noget at stille mellem os og døden, er det os, der ryger næste gang.

Jesus nægtede at lade døden og frygt for døden diktere sit liv.

Han overtrådte de mest elementære sociale forsigtighedsregler og tog med åbne arme imod de allermest udskudte og udsatte i samfundet. Han dannede en menneskeklump omkring sig, hvor det ikke var de stærkeste, der sad inderst og de svageste yderst, men hvor der var byttet om, så de stærke beskyttede de svage. Det var vigtigere at miste sit liv for at redde sit medmenneske, end det var selv at overleve! Når Jesus på den måde kunne leve som om døden ikke fandtes, eller som om den i alt fald ikke var noget, man skulle tage alvorligt og indrette sit liv efter, skyldes det hans overbevisning om at Gud er god og vil os det godt. Den magt, der omslutter vort liv, som har skabt det, holder det oppe og tager imod det når det er forbi, er en godhed uden ende og uden forbehold. For den der kun venter at møde godhed, er der ikke noget at frygte.

Og han prøvede af bedste evne at vaccinere sine disciple mod frygt. "Jeg går i forvejen for jer for at gøre en plads rede for jer" sagde han. "Frygt ikke, i min fars hus er der mange boliger!" sagde han. I vil græde og klage, når jeg forlader jer, men jeg skal se jer igen, og da skal der ikke være ende på jeres glæde, sagde han.

Og han betalte jo prisen for sin letsindighed! Ikke bare døde han, men han døde på en måde, som må have været så pinefuld, at det ikke er til at forestille sig.

Jesu egen skæbne ville have været et fuldstændigt og uimodsigeligt dementi af alt det han havde sagt og alt det, han havde stået for, hvis ikke han ved at opstå af den død, der udslattede ham, havde

vist, at det er sandt og virkeligt, at det ikke er døden, men livet, der har evigheden for sig fordi Gud er god.

Det betyder for os, at vi i Jesu historie og i Jesu ord, skal hente inspiration til at leve med evigheden og ikke med døden som det fortegn, der bestemmer vore handlinger og vore beslutninger.

På en måde sættes vi med evangeliet samme sted som jøderne stod, da Moses efter vandringen i ørkenen tog afsked med dem inden sin død. Moses sagde: "Jeg har stillet dig over for livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet, for at du og dine efterkommere må leve, og elsk Herren din Gud, adlyd ham og hold fast ved ham."

At lytte til Jesus og følge ham, det er at vælge livet. Ikke bare som en fremtidig belønning, men som en ny måde at være til på lige nu.

Den rige unge mand gik bedrøvet bort. Men hvad der siden blev af ham, ved vi ikke. Jeg tænker, at han måske kom hjem, så på sin lækre villa, bilerne i garagen, de dyre fiskestænger i hobbyrummet, og tænkte: hvad er det egentlig jeg har fyldt min tilværelse med? Måske solgte han det hele og kom næste dag og fulgte Jesus. Vi ved det ikke. Men vi ved, at der hvor den rige unge mand stod den gang, der står vi i dag og hører de selvsamme ord, som han hørte den gang.

Tør vi dele Jesu tro på Guds godhed og leve ud fra den? Tja, det må vi jo finde ud af. Amen.